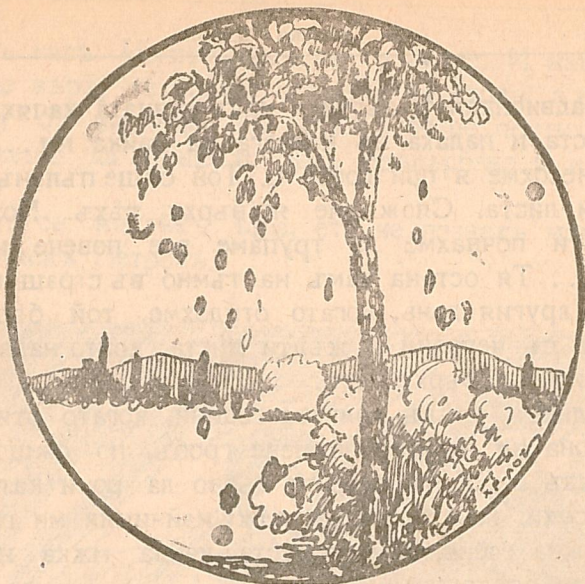

КОГАТО ЛИСТАТА КАПЯХА.

(Дѣтски споменъ).

Прѣзъ хубавъ майски день баща ми умрѣлъ. Малкъ съмъ билъ — нищо не помня.

Бѣдната ми майка останала вдовица съ четири дребни дѣчица.

Не помня много и отъ горчивия животъ, живѣнъ безъ баща... Но на третата година слѣдъ татковата смъртъ умрѣ и мама!... Умрѣ тя тъкмо по онова врѣме, когато гжста мъгла често падаше надъ земята, когато сладкопойнитѣ птички бѣха отлетѣли, когато листата на дърветата жълтѣха и капяха...

Оттогава минаватъ ето вече десетъ години, но азъ не съмъ забравилъ този страшенъ за мене день. Спомнямъ си всичко, като че сега го гледамъ. Погребахме я на втория день откакъ умрѣ. Бѣлиятъ ѝ ковчегъ не бѣ окиченъ съ много цвѣта, защото повече отъ тѣхъ бѣха умрѣли заедно съ нея. Носѣхме я къмъ вѣчното ѝ жилище, а ситенъ дъждъ рѣмѣше — плачеше и небето заедно съ насъ — дѣцата на умрѣлата. Свещеникътъ пѣеше нѣщо съ лѣнивъ, проточенъ гласъ. Плачехме ние,